

Oláh András

sohasem késő

idegen napok hidege ébreszt
szomjasan vonagló sztetoszkóppal
dacol szapora pulzus elfehéredő arc
– érthetetlen: tegnap még a méregtelenítés
utolsó fázisát ünnepelted s már-már
összebútorozott benned a bizakodás és a vágy
most mégis hátrálni kell visszavonulni
új diétába kezdeni... retirálni elcsukló
tagadásba vértelen nászba szomjúságba
szorongsba kikezdhethetlen maradásba

*

félszegen csoszogunk görnyedt hátunkat
egyenesíteni próbáljuk hogy daliás
időket álmodhassunk magunk köré
tömény eufóriát... akklimatizálódunk
hogy aztán fellármázzalak újra
s a befelé burjánzó megalkuvások közül
kiszabadulva hirdessek új esélyt
igényt az egymásba kapaszkodásra
mert sohasem késő a kiárusított élet
számlatömbjéből kitépni egy lapot amelyre
felírtak s amelyen még én is ott vagyok